

משנה: כן מי שהיה עובר אחורי בית הכנסת או שהיה ביתו
סמוך לבית הכנסת ושמע קול שופר או קול מגילה:
- אם כוון לבו-יצא
- ואם לאו-לא יצא.

אע"פ שזה שמע וזה שמע זה כוון לבו וזה לא כוון לבו.
גמרא: שלחו ליה לאבוה דשמואל: כפאו ואכל מצה יצא?
כפאו מאן? אילימא כפאו שד? והתניא: עתים חלים
עתים שוטה כשהוא חלים הרי הוא כפקח לכל דבריו
כשהוא שוטה הרי הוא כשוטה לכל דבריו.
אמר רב אשי: שכפאוהו פרסיים.

אמר רבא: זאת אומרת התוקע לשיר יצא.
פשיטא! היינו הך!
מהו דתימא? התם "אכול מצה" אמר רחמנא והא
אכל! אבל^(28b) הכא (ויקרא כג) "זכרון תרועה" כתיב
והאי מתעסק בעלמא הוא קמ"ל!

אלמא קסבר רבא: מצות אין צריכות כוונה.
איתיביה: היה קורא בתורה והגיע זמן המקרא אם כוון
לבו יצא ואם לאו לא יצא.
מאי לאו "כוון לבו" לצאת?
לא, לקרות!
לקרות?! הא קא קרי!
בקורא להגיה.

ת"ש: היה עובר אחורי בית הכנסת או שהיה ביתו
סמוך לבית הכנסת ושמע קול שופר או קול מגילה
אם כוון לבו יצא ואם לאו לא יצא.
מאי לאו "אם כוון לבו" לצאת?
לא, לשמוע!
לשמוע?! והא שמע!
סבור חמור בעלמא הוא.

איתיביה: נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע, משמיע
ולא נתכוון שומע: לא יצא עד שיתכוון שומע ומשמיע.
בשלמא נתכוון משמיע ולא נתכוון שומע כסבור חמור
בעלמא הוא. אלא נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע
היכי משכחת לה? לאו בתוקע לשיר?
דלמא דקא מנבח נבוחי.

א"ל אביי אלא מעתה: הישן בשמיני בסוכה ילקה.
אמר לו: שאני! אומר מצות אינו עובר עליהן אלא
בזמן.

[...] אלא אמר רבא: לצאת לא בעי כוונה לעבור בזמנו לא
בעי כוונה. שלא בזמנו בעי כוונה!

אמר ליה ר' זירא לשמעיה: ^(29a) איכוון ותקע לי!
אלמא קסבר משמיע בעי כוונה.

מיתיבי: היה עובר אחורי בית הכנסת או שהיה ביתו
סמוך לבית הכנסת ושמע קול שופר או קול מגילה
אם כוון לבו יצא ואם לאו לא יצא.
וכי "כוון לבו מאי" הוי? היאך לא קא מיכוין אדעתא
דידיה?

הכא בשליח ציבור עסקינן דדעתיה אכוליה עלמא.
ת"ש: נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע נתכוון משמיע
ולא נתכוון שומע לא יצא עד שיתכוון שומע ומשמיע.
קתני "משמיע" דומיא ד"שומע": מה שומע שומע לעצמו
אף משמיע משמיע לעצמו! וקתני "לא יצא".
תנאי היא! דתניא שומע שומע לעצמו ומשמיע משמיע לפי
דרכו. אמר רבי יוסי: בד"א בשליח צבור אבל ביחיד לא
יצא עד שיתכוון שומע ומשמיע: